

תקות מנחם

גליון מס'
245 (6)

ערש"ק פרשת בחוקותי
הי' תהי' שנת אל-על* – שנת
ביאת המשיח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר אהבה - ג'

מחזור ל' (גימטריא "בכ"ח") שנה כ"ח (גימט' יח"י)
יום ג' פרשת אמור כ"ט ניסן ערב ראש חודש אייר
הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת המשיח (בגימטריא)
סיום הלכות מילה והתחלת סדר תפילות כל השנה

קרוב עד שתעבור עליו שבת, שאין ז' ימים בלא שבת, ואין מילה בלא שבת הדא הוא דכתיב "ומיום השמיני והלאה ירצה". אי"ר יצחק משפט אדם ומשפט בהמה שווים, משפט אדם "וביום השמיני ימול בשר ערלתו"³, ומשפט בהמה "ומיום השמיני והלאה ירצה", לומר אם הבאת לפני קרבן ברצון ובטובה, הוא קרבני, ואם באונס על כרחך איני מעלה לך שתקריב לפני אלא אשה לה' וכו"ו.

ובזוהר הקדוש פרשת תזריע אומר ה"רעיא מהימנא" עה"פ "וביום השמיני ימול בשר ערלתו" כותב⁴, (תרגום מארמית ללה"ק), וז"ל: "כל בר-נש (בן אדם) צריך להקריב הבן ההוא קרבן להקב"ה בשמחה וברצון הלב, להכניסו תחת כנפי השכינה, ונחשב לפני הקב"ה שהוא קרבן שלם להתקבל ברצון. וקרוב זה כמו קרבן הבהמה, וזה לח' ימים דכתיב "ומיום השמיני והלאה ירצה" (הפסוק מפרשת אמור), במה ירצה? במעבר עליו שבת אחת. כיון שעבר עליו שבת אחת, אז ירצה זה לקרבן וזה לקרבן (הבהמה לקרבן והבן למילה, בגלל שנדבק ומזדמן לגבי דרגת השבת, סוד ברית קודש, וע"ד הכל הוא בסוד עליון ע"כ"ו.

ובזוה"ג פרשת אמור⁵, עה"פ "שור או כשב או עז כי יולד והיה שבעת ימים תחת אמו וגו"ו מביא הפסוק מתהילים⁶: "צדקתך כהררי אל משפטך תהום רבה, אדם ובהמה תושיע הוי"ו", כותב וז"ל (תרגום ללה"ק מארמית): "פסוק זה צריך להתבונן בו, אבל תא חזי (בוא וראה) צדק כתר קודש עליון, כהררי אל, כאותן טורין עילאין קדישין (הרים עליונים קדושים), הנקראים הרי אפרסמון זכים וכו'. משפטך תהום רבה, - משפט שהוא רחמים יורד למטה לדרגא ההיא לתקן עולמות וכו', אדם ובהמה תושיע ה', - מי שהוא אדם, ומדמה לעצמו כבהמה, אדם ובהמה, דין אדם ודין בהמה אחד הוא; אדם - וכן שמונת ימים ימול לכם כל זכר, בהמה - ויהיה שבעת ימים תחת אמו

הבן הנימול - בקרבן

א. מוצאים קשר בולט של הלכות מילה לפרשת אמור; ברית המילה שעושה האבא, הוא מעין הקרבתו של הבן לקרבן. וכמו שאומרים המוהל ואבי הבן בנוסח ה"ריבוננו של עולם" שאחרי הברית: "רבש"ע, יהי רצון מלפניך שיהא זה חשוב ומקובל לפניך כאלו הקרבתיהו לפני כסא כבודך וכו"ו. ובפרשת אמור נאמר שאי אפשר להביא הקרבן לפני היום השמיני; בפרשת "שור או כשב או עז כי יולד" נאמר¹: "שור או כשב או עז כי יולד, והיה שבעת ימים תחת אימו, ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לה"ו.

והרי ענין עיקרי במצות מילה שהיא דווקא ביום השמיני ולא קודם, ואם היא נדחתה מסיבות שונות, אז מלים אחרי היום השמיני, ואף פעם לא כשרה אם עשו קודם היום השמיני. וכך נאמר בפרשת לך לך מיד בציווי מצות מילה: "ובן שמונת ימים ימול בשר ערלתו".

ובמדרשים ובזוהר הקדוש מדמים ענין זה במצות מילה לדין יום השמיני בקרבן;

במדרש רבה (וכן במדרש תנחומא) בפרשתנו, מדמים ענין זה במילה לדין זה בקרבן, ומסמיכים על הפסוק: "אדם ובהמה תושיע ה"ו, ואומרים ע"ז משפט אדם ומשפט בהמה שווים, שבשניהם לא עושים עד היום השמיני, "כדי שתעבור עליו שבת אחת".

וז"ל המדרש רבה בפרשת אמור² (הובא בט"ז בשו"ע יורה דיעה ה' מילה ססי' רס"ה): "והיה ז' ימים תחת אמו, ר' יהושע דסכנין בשם ר' לוי אמר, משל למלך שנכנס למדינה וגזר ואמר, כל אכסנין שיש כאן לא יראו פני עד שיראו פני המטרונא (המלכה) תחילה, כך אמר הקב"ה לא תביאו לפני

* ע"פ הפסוק בתחילת הפטרת פרשת ויצא (הושע יא, ו): "ויאל על יקראוהו" שמורה שהנביאים קוראים ומעלים את ישראל "אל על" - אל הקב"ה ועד למעלה הכי עליונה, הגאולה וביאת המשיח וע"ד הנאמר (תבואו כו, יט): "ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה, לתהילה ולשם ולתפארת", שיתקיים בשלימות בביאת המשיח והגאולה!

¹ אמור כב, כז.

² ויק"ר פרשה כז, ג.

³ תזריע יב, ג.

⁴ זוה"ק ח"ג תזריע מד, א.

⁵ זוה"ג אמור צא, א.

⁶ תהילים לו, ז.

ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לה", מפני שיעבור עליהם שבת אחת".

יום השמיני קשור למשיח והגאולה השלמה

ב. ה-8 קשור למשיח ולגאולה שלמעלה מהטבע, כי המילה מורה על לעת"ל שתהיי המילה בשלמותה. ונמצאים למחרת כ"ח ניסן – בו עשה כ"ק אדי"ש מה"מ שטורעם על הגאולה. ואמר ש"א צריך ויכול לפעול זאת.

בברית תשבחות להקב"ה

ג. אולי גם אפשר למצוא קשר בין הלכות מילה לשם פרשת "אמור", ע"ד ה"צחות";

כפי שכתבנו לעיל (בגליון הקודם מס' 244) בסיום על הלכות ברכות ע"ד דברי כ"ק אדי"ש בלקוטי שיחות⁷ ששם הפרשה "אמור" – מורה על ההתמדה באמירת דברי שבח על הזולת, חבירו ויהודים אחרים, ואולי גם רומז על אמירת השבח והברכות להקב"ה שגם נקרא "רעד". (רש"י ד"ה דעלך, בגמ' שבת לא, א).

ועד"ז בברית מילה מודים ומשבחים להקב"ה על חסדיו וניסיו שנתן את הן ברמ"ח איבריו וש"ה גידיו, "ובצלמנו כדמותנו", ויש כמה ברכות שמברכים לה' לפני ואחרי הברית; ברכת "אשר קדשנו במצוותיו וצונו על המילה", ואבי הן מברך "להכניסו בבריתו של אברהם אבינו", ויש אומרים גם ברכת שהחיינו [אמנם יש אומרים שלא מברכים שהחיינו בגלל "צערא דינוקא", אבל הרמב"ם פוסק וכותב שאבי הן מברך שהחיינו] והעומדים שם אומרים, מאחלים ומברכים "כשם שנכנס לברית כן יכנס לתורה ולחופה ולמעשים טובים".

ולאחרי הברית מברכים הברכה "אשר קידש ידך מבטן כו"י [ש"ידיד" מוסב על יצחק שהיה ידך לה' וקדוש מבטן. וע"ד הרמז – כתוב בספרים ש"אשר קידש ידך מבטן" ר"ת "אקים"; עפ"י הפסוק: "ואת בריתי אקים את יצחק", שבה משבחים מאד את הקב"ה על מצות המילה. ולאחרי סעודת הברית בסוף ברכת המזון, אומרים את כל "הרחמין לברית מילה".

וכבר מהמילה הראשונה שהיתה לשמונה ימים, אחרי הברית של יצחק נאמר ששרה שבחה את הקב"ה על נתינת הן יצחק, ואמרה: "מי מלל לאברהם היניקה בנים שרה, כי ילדתי בן לזקוני", ש"מלל" פירושו הדיבור בשבח הקב"ה.

ואולי זהו גם הפירוש ע"ד הצחות במילה "מילה", שהוא אמירת מילים של שבח להקב"ה כמו "מלל" וכן אומרים בפיוט "אמור מילה".

ואולי זהו גם קשר לשם הפרשה אמור, שאדי"ש אומר שמלמדנו לומר ולשבח את חבירו, וכנ"ל חבירו זה גם מוסב על הקב"ה.

מילל לאברהם

ד. ואפשר להוסיף עה"כ "מלל לאברהם", גם מלשון חיתוך; כמו המשנה "קוטפין מלילות" או "כי אמילם", כמ"ש בחסידות שע"י משבחים את הקב"ה חותכים ומבטלים את הקליפות המסתירות, שזהו גם הפירוש בחסידות על "פסוקי דזמרה" שע"י שמזמרים ומשבחים את ה' גם חותכים – מל' "וכרמך לא תזמור" וכן "מזמר עריצים", שע"י הפסוקי דזמרה חותכים ומבטלים את החיצונים והקליפות המעלימים [וזהו גם הפירוש במה שאומרים ב"תקוני שבת" בליל שבת "אזמר בשבחין למיעל גו פתחין"; שע"י הזמירות מזמרים ומבטלים הקליפות המפריעים להכנס ל"יחלק תפוחין קדישין"].

וגם בענייננו ע"י המילה שחותכים הערלה, ואומרים את המילים של שבח להקב"ה, חותכים ומבטלים המסתירים לאלקות.

קדושת היסוד

ה. למדו הלכות מילה ביום שני ושלישי שאחרי שבת פרשת קדושים, "לבתר שבתא", וגי הימים הראשונים של השבוע יש להם קשר לשבת שעברה, ורש"י אומר על "קדושים תהיו" – "היו פרושים מן העריות ומן העברה" שזהו מטרת המילה, כמ"ש בספרים, להחליש התאוה ויצר העריות ולהביא קדושה וטהרה בכל א' מישראל [ו"אשה כמאן דמהילא דמיא"ן] ע"י קדושת היסוד, (והתחילו לה' מילה ביום ב' שהספירה היתה "יסוד שבגבורה").

"תקות" חוט השני⁸

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך. א. מילה ביום השמיני קרבן – ובפרשת אמור "ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אישה לה", כדי שתעבור על הן והקרבן שבת א'.

ב. שמונה מורה על המשיח והגאולה – ושלמות המילה לעת"ל. ג. אמור – לאמר דברי שבח לחברו ולה', ובברית אומרים כמו"כ ברכות ושבחים ותודות לה'.

ד. פרשת קדושים – קדושת היסוד מן העבירה.

* * *

יום ה' פרשת אמור א אייר ב' דראש חודש

ה"י תה"י שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא) סיום הלכות סדר תפילות כל השנה וכל ספר השני ספר

אהבה באחד לחודש השני חודש אייר

והתחלת ספר השלישי – ספר זמנים – הלכות שבת

אמור – שבחי הקב"ה

א. את סדר תפילות כל השנה למדו בימי פרשת אמור, והקשר בולט וברור; עפ"י מה שכתבנו בסיומים הקודמים, מה שאמר כ"ק אדי"ש בלקוטי שיחות ששם הפרשה "אמור" מורה שיהודי צריך לומר ולהרבות בשבח חבירו, ועפ"י מה שאומר רש"י במסכת שבת "רעד" ומצות "ואהבת לרעד כמוך" מוסב גם על הקב"ה, שנקרא רע של עם ישראל, ועפ"י יש גם לומר ולהרבות בשבח שזהו נוסח הברכות והתפילות, ובימים אלה אומרים ברמב"ם "אמור" את נוסח כל הברכות וכל התפילות של כל השנה כולה וע"י הברכות והתפילות לה', מגלים הברכות ושבח היהודים.

סיום ספר השני – באחד לחודש השני

ב. מסיימים את ספר השני – "אהבה", באחד לחודש השני, א' אייר – ש"אהבה" א' אייר – ר"ת ג' פעמים אל"ף אותיות – פל"א, חזקה משולשת ופלאי פלאות – "לכתחילה אריבער!" ויום זה הוא ערב יום ההולדת של הרבי המהר"ש – "לכתחילה אריבער!"

פרשת אמור – מועדי ה'

ג. מתחילים ברמב"ם את הספר הבא ספר "זמנים" שבו לומדים את כל ההלכות של כל הזמנים והמועדים של כל השנה כולל שבת, ראש חודש [כולל הזמנים דרבנן כמעניית וחנוכה ופורים], וגם על דבר קידוש החודש שמורה איך נקבעים החודשים והמועדים, שלכן אומרים בחגים והמועדים "מקדש ישראל והזמנים", כי "ישראל אינהו דקדשינהו לזמנייהו", (משא"כ "שבת מיקדשא וקיימא"), ובימים אלה קוראים בפרשה בשיעור החתיית את פרטי כל החגים והמועדים וכולל שבת.

ובפרשת אמור נמנים ומפורטים כל החגים והמועדים לכל פרטיהם ועוד יותר מאשר בפרשיות האחרות, משפטים, תשא, וראה [ובפרשת פינחס נמנים רק פרטי קרבות המוספין של כל

⁸ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשונה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

⁷ לקו"ש חכ"ז פרי אמור-א' עמ' 158.

המועדים אבל על מהות והנהגת ימים אלו נאמר רק באופן כללי.

ביום השביעי שבת שבתון

ד. וביום זה חמישי דפרשת אמור שמתחילים הלכות שבת שפוחת את ספר זמנים, גם בשיעור החת"ת מתחילים היום עם ענין השבת: "ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קדש וגוי ואומר רש"י על זה⁹: "מה ענין שבת אצל מועדות, ללמדך שכל המחלל את המועדות מעלן עליו כאילו חלל את השבתות, וכל המקיים את המועדות מעלן עליו כאילו קיים את השבתות" שהשבת היא ענין כללי בספר זמנים.

וגם ענין קידוש החודשים שמסיים את המצוות דאורייתא של ספר זמנים, כי מורה איך קובעים את ראשי החודשים והמועדים, ועל זה כתוב בחת"ת לפני זה: "מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קודש אלה הם מועדיי". וחז"ל אומרים על זה¹⁰: "אל תקרי אותם אלא אתם, אתם אפילו שוגגין ואפילו מוטעין ואפילו מזידין" היינו שעם ישראל קובעים את קביעות ראשי החודשים והחגים. ואח"כ בפסוק ד' נאמר: "אלה מועדי ה' מקראי קודש אשר תקראו אותם במועדים" ואומר רש"י על זה¹¹: "למעלה מדבר בעיבור שנה, וכאן מדבר בקידוש החודש".

"תקות" חוט השני⁸

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. אמור – את שבחי הקב"ה - התפילות והברכות.
- ב. סיום ספר השני אהבה – ביום אחד – ר"ח – לחודש השני – אייר.
- ג. ביום התחלת ספר זמנים – בשיעור החומש בחת"ת התחלת פרשת הזמנים והחגים.
- ד. ביום התחלת הל' שבת – לומדים בחת"ת ע"ד שמירת שבת – כל המחלל המועדות כאילו חילל השבתות והמקיימן כאילו קיים השבתות.

השלמה לסיום הלכות ברכות ביום כ"ח ניסן
הברכה הכי גדולה אומר אד"ש מה"מ היא ביאת המשיח והגאולה השלמה וביום כ"ח ניסן ה'תנש"א, אמר כ"ק אד"ש מה"מ השיחה הידועה: "עשו כל אשר ביכולתכם להוריד המשיח למטה בפועל ממש! וברכה ע"פ חסידות היא המשכה והורדה למטה, כמו "ויברך הגמלים", וכן במשנה "המבריך את הגפן", שפירושו להוריד ולהבריך למטה בארץ [ולהעיר הגפן - גימטריא - הצלחה! גימטריא - צמ"ח ומנח"ם - שמו של משיח!]

ספר זמנים – א'

מחזור ל' (גימטריא "בכ"ח") שנה כ"ח (גימט' יח"י)

יום א' פרשת בחוקותי י"א אייר

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה' משיח (בגימטריא)

סיום הלכות שבת והתחלת הלכות עירובין

שבת להוי'

א. כפי שכבר כתבנו בסיום הקודם, הלכות שבת, שהן ההלכות הראשונות של ספר זמנים, התחילו ביום ה' פרשת אמור, שבאותו היום בשיעור החת"ת מתחילים לקרוא וללמוד על דבר כל המועדים והחגים לפרטיהם שמתחילים עם שמירת השבת. וכפי שכתבנו הפרטים בזה בגיליון שעבר (מס' 244).

אמנם את רוב הלכות שבת למדו במשך כל ימי השבוע של פרשת בהר, ורואים גם קשר מפורש לפרשה זו;

בתחילת פרשת בהר נאמר¹²: "כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם ושבתה הארץ שבת להוי'". שמדובר כאן על מצות השמיטה שבשביעית, אבל רומז גם על שביתת השבת כפי שאומר רש"י¹³:

"שבת להוי'". לשם הוי', כשם שנאמר בשבת בראשית¹⁴ היינו שמצות שמיטה בשנה השביעית, היא מעין והמשך כמו שבת בראשית ביום השביעי.

ורואים בפועל שבמעשה הבריאה של שמים וארץ, לא נזכר שם הוי' עד אחרי שבת, כי בכל הבריאה של הששה ימים נאמר: "ויאמר אלוקים" "ויעש אלוקים" וחז"ל אומרים: "ל"ב פעמים נאמר שם אלוקים בבריאה", רק אחרי שבת נאמר¹⁵: "אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות הוי' אלוקים ארץ ושמים".

כי תבואו - ושבתה

ב. וענין השמיטה והשבת מודגשים ביותר בראשית הפרשה כי נאמר: "כי תבואו אל הארץ וגוי ושבתה הארץ שבת לה" ובפסוק שאח"ז (פסוק ג') נאמר: "שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך וגוי" ואח"ז (בפסוק ד') נאמר: "ובשנה השביעית שבת שבתון יהי לארץ שדך לא תזרע וגוי" ושואלים בחסידות (מתחיל מ"לקוטי תורה" להאדמוה"י עה"פ) ובשיחות אד"ש שבפשוטות הי' צ"ל קודם בפסוקים, לאחר כי תבואו וגוי שש שנים וגוי ורק אח"כ בשנה השביעית שבת לה', ובפועל הפסוק מתחיל מיד עם זה!:

והביאור בחסידות ובשיחות שהתורה מלמדתנו שכשהיהודי בא לארץ, היינו לפעול בענייני הארץ, דבר ראשון והשאיפה היא "שבת להוי'", היינו שמטרתו ושאיפתו היא ההתמסרות לשם ה'; אמנם בפועל קודמים "שש שנים" של עבודת הארץ, אבל השאיפה והמטרה היא מיד ההתמסרות לה'. היינו שהיהודי כל כולו ומתחילתו מקדיש עצמו לשם ה', ואז גם ששת שנות עבודת הארץ הן שונים ונעלים, ע"ד ב"כ דרכי דעה"ו. ז.א. שגם השש שנים הן "שבתיים". ז.א. שענין השבת מודגש כבר מתחילת השש שנים.

"תקות" חוט השני⁸

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. בתחילת פרשת בהר, ושבתה הארץ שבת להוי' – כשם שנאמר בשבת בראשית.
- ב. ושבתה לפני שש שנים תזרע – זוהי המטרה והשאיפה מלכתחילה.
- המשך הסיום מהלכות שבת שבוע הבא בעז"ה

האדמו"ר הזקן משתתף ב"פאראד"

א. כשהגיע כ"ק אד"ש מה"מ לארה"ב בכ"ח סיון ה'תש"א מינה אותו כ"ק הרבי הקודם לעמוד בראש ולנהל את המוסדות "מרכז לענייני חינוך" "מחנה ישראל" וקה"ת דבר שהביא **תנופה חדשה** לפעילות הפצת היהדות והמעיינות, ואד"ש הקים את המוסד "של"ה" ויסד הפעולות עם הילדים במסגרת "מסיבות שבת" ושעת היהדות ביום רביעי, עם הילדים בבתי הספר הציבוריים (פאבליק סקוליס), ומאז כשחל ל"ג בעומר, ביום ראשון (אז אין לימודים בפאבליק סקוליס), היו עושים את ה"פאראד".

אז הכל הי' עוד ב"זעיר אנפין" (פורמט קטן), וקבוצות הילדים התכנסו ב - ALLEY = אָלֵי = המעבר שבין הבניינים 770-784, אז כל 770 והביהכנ"ס והשיבה היו בזאל למעלה, ולמטה המקום הי' פתוח ובלי גג, ורק בשנים אח"ז שמו שם פרעזענט לגג ובשבתות ובחגים התפללו למטה, ורק אחרי שנים בנו במקום גג ובנין שהי' החלק הראשון של ביהכנ"ס למטה).

ב"פאראד" אד"ש נעמד שם על כיסא ודיבר בפני הילדים. ושמעתי מהרה"ח **יעקב יהודה ז"ל העכט** (שמונה ע"י הרבי לארגן את הפעולות ה"של"ה" וה"שעה היהודית" והפאראד ואד"ש סיפר לו הדברים דלהלן) שבשנה א' באמצע דברי אד"ש נפתח החלון הפונה ל אָלֵי, בבית דירת הרבי הקודם. ואחרי שאד"ש סיים דבריו מסרו לו שהרבי הקודם קורא לו לבוא אליו.

כשעלה אד"ש ונכנס, אמר לו הרבי הקודם: יש הסיפור שמחותנו של האדמו"ר הזקן הרה"ק ר' לוי יצחק מבארדיטשוב שאל את האדמוה"י ע"כ שבנוסח התפילה שסידר לא אומרים "ושמרו" בליל שבת לפני שמו"ע של ערבית (וגם לא הפסוקים

¹⁴ יתרו כ"י: "שבת להוי' אלוקים".

¹⁵ בראשית ב, ד.

⁹ סיפרא, ילקו"ש תרמ"ג.

¹⁰ ר"ה כה, ב.

¹¹ ספרא.

¹² בהר כה, ב.

¹³ תורת כהנים כה, ז.

ביום חול "ברוך ה' לעולם אמן ואמן" וכי מפני חשש הפסק), ושאל הבארדיטשעבער את האדמוה"י: הרי יש **יריד גדול** בשמים מה"יושמו" שהיהודים אומרים (כרגיל בקול ובהתלהבות גדולה)? וענה לו האדמוה"י: "לא על כל הירידים יכולים להשתתף!" (אבל האדמוה"י "סיכם" איתו שהוא כן ידפיס בסיפור שלו ה"יושמו" ואת הפסוקים שאומרים בשבת וביו"ט, שמנהג העולם לאמרם "ויש להם על מה שיסמוכו, אבל הנהגין שלא לאמר בחול "ברוך ה' לעולם אמן ואמן" מפני חשש הפסק גם לא אומרים הפסוקים בשבת ויו"ט"). וסיים האדמו"ר הקודם דבריו לאד"ש מה"מ: "**אבל ב"יריד" כאן היום, כן השתתף האדמו"ר הזקן!...**"

בכניסתו ליחידות אמר לו הרבי: "**דו גייסט אן א שטעקען...**" [**אתה הולך בלי מקל...**] והוא אמר לאד"ש: "כן, מאתמול שהרבי אמר לי, אני הולך בלי מקל..." הרבי חיך ונראה כ"מבוייש" ש"נתפס" ב"מופת" שעשה... ואז אמר אד"ש (כאילו שהוא אינו בתמונה...): "**וייזט אויס, אז ס'איז געווען אן עת רצון!...**" [=כנראה שהי' "עת רצון!..."] כשחזר הרב פלדי אחרי ה"יחידות" לארץ הקודש, הוא התוועד איתנו אנ"ש והתמימים בביהכ"ס הגדול המרכזי בכפר חב"ד (אני כבר חזרתי לארה"ק עם כל ה"קבוצה" אחרי פסח ביום ראשון שאחרי שבת מברכים אייר), והוא סיפר את כל פרטי ה"יחידות" ודברי אד"ש בענין שלילת השם "אתחלתא דגאולה" ו"מדינת ישראל" (שכפי שכתבנו במפורט בגליון שעבר), וכשסיפר ע"ד רגלו שנתרפאה בין לילה אמר: "אני אראה לכם שאני גם יכול לרקוד...", והשתתף עם הציבור הגדול בריקוד סוער של התלהבות.

הרב פלדי סיים: "כעת אני מודה לרבי לא רק על הרגל הנוספת שנתרפאה לשימוש מלא, אלא גם על היד הנוספת..." ("כי עד אז היתה במשך שנים רבות יד אחת "תפוסה" בהחזקת המקל...")

איננו זקוקים ל"מופתים"!

ב. ע"ד הצחות אפשר לקשר ה"מופת" של הרב פלדי עם הסיפור הבא;

אצל חסידים ידוע הסיפור שאברך מתלמידי האדמוה"י היתה לו "חולשת הרוח" שלא ידע מה לומר לאברכים חסידי פולין שלא יודע "מופתים" מהאדמוה"י, ואצלם מלא מופתים. אבל הוא לא הודיע ע"כ לאדמוה"י.

אבל האדמוה"י הרגיש בזה, וכתב ל"משפיע" של אותו המקום שגר האברך ההוא – לקרב ולחזק את האברך ההוא, "וזה יהי **לו "לאות"** ולאחרים ל"מופת"! [ז.א. שלמרות שבחב"ד לא מחפשים ה"מופתים", ואומרים הפתגם "אותות ומופתים באדמת בני חס" [ואולי ע"ד "הצחות" – ח"ס – ר"ת – חסידי מופתים או חסידים מתונים] הראה לו האדמוה"י שקרא מחשבותיו ויוכיח ה"מופת" לידידו הפולישע].

ואולי עדי"ז נפרש ע"ד ה"צחות" בסיפור פלדי בענין **המקל**; "**מקל**" – רמז ל"מופתים" שכך הי' ביציאת מצרים נאמר למשה: "ואת **המטה** הזה תיקח בידך, אשר תעשה בו את **האותות**".

והרב פלדי מולדתו בהונגריה שם מחפשים את ה"מופתים", ואולי זה הרמז בדברי הרבי אליו: "יהודי צריך ללכת בלי **מקל**" – כנ"ל שהמטה רומז ומסמל על "מופתים" שצריך להיות חסיד מאמין ומתלהב **בלי מופתים!** ובשעת מעשה עשה והראה לו הרבי "מופת" בענין המקל והרגל שלו. על המשך ה"מופתים" והפעילות של הרב פלדי, בעז"ה בגליון הבא.

ה"מופתים" של הרה"ח יהודה ז"ל פלדי

א. ידידנו להבדבחלי"ח הרה"ח יהודה ז"ל פלדי (מי שנתמנה אח"כ ע"י כ"ק אד"ש ליו"ר ה"ועד למען שלמות העם", ולחם המלחמה לתיקון חוק "מיהו יהודי" כהלכה) הלך במשך הרבה שנים עם מקל הליכה, כי בתאונות דרכים בעירו תל-אביב, עבר על רגלו אופנוע ושביר את רגלו, ולא יכלו לאחות השבר כי סבל מלב חלש ולא יכלו לעשות ניתוח, ולכן במשך 20 שנה הי' צריך ללכת עם מקל, וגם בתמיכת מקל יכל ללכת רק כמה פסיעות ולנוח, ורק אח"כ יכל להמשיך. וכ"כ התרגל לזה עד שהמקל נהי' חלק מהווייתו, ולא יכל לתאר עצמו בלי זה.

כפי שכתבתי בגליון הקודם (מסי' 244) כשהי' כאן אצל אד"ש בשנת **תשכ"ט**, הוא הי' כאן מז' כסלו עד אחר חג השבועות, והתאכסן בביתו של הרה"ח המשפיע **היושע ז"ל קארף** (שכתב הספר הראשון על ביאורי התניא). הבית הי' ברחוב קינגסטון ע"י קראון סט. (מרחק קצר יחסית מ-770, ובכל זאת לא יכל ללכת משם עד 770, והי' צריך כל יום לקחת רכב או אוטובוס. וכך הי' בכל החודשים מכסלו עד חג השבועות.

במוצאי חג השבועות בחלוקת "כוס של ברכה" שאחרי ההתוועדות ניגש הרב פלדי אל אד"ש, והרבי ראה אותו הולך עם ה"מקל" ואמר לו: "**יואס גייט איר מיט א שטעקען, א איד דארף גיין אן א שטעקען!...**" [= "מה אתה הולך עם מקל, יהודי צריך ללכת בלי מקל!..."] הוא אמר: "אמן!" ובשעת מעשה לא "קלט" שזהו סוף לעידן המקל.

מיד אחרי שירד מהבימה מקום הרבי, התקבצו סביבו האברכים וסיפר להם דברי אד"ש, וראו שבינתיים לא הבין את "משמעות הדברים", והרה"ח **שמואל מ"מ שיחי בוטמאן** "לקח" ממנו המקל, ואמר לו שיחזיר לו לפני הטיסה שלו חזרה לאה"ק, שתהי' לו למזכרת, ולכן שלא יקח את המקל יחד איתו למטוס, אלא שישלח יחד עם המזוודות לבטן המטוס, ואח"כ ישמור המקל למזכרת. ובאמת בשנים אח"כ ביקרתי אותו פעמים רבות בביתו בתל-אביב (שנהי' בשנים אח"כ המשרד ומרכז ה"מטה לשלמות העם", ברחוב שלום עליכם 20) ובכניסה בגרדובה תלה המקל עם תג של הטיסה (כמו ששמים על המזוודות), והוא הסביר כ"פ לבאי ביתו והמשרד המשמעות של זה וה"מופת" שהי' לו.

הרב פלדי סיפר שבאותו הערב שאמר לו אד"ש, לא היתה לו הזדמנות לנסות ו"להוכיח" את רגלו, כי לקחו אותו עם רכב לאכסניתו, אבל למחרת שהי' צריך ללכת ל"770" וכרגיל בכל יום לקח משם ונסע באוטובוס (כי יש תחנה בקינגסטון ע"י הבית), אבל החליט שהרבי הרי אמר לו ללכת בלי מקל, והלך כל הדרך. ואח"כ באותו יום אחרי מנחה נסע למנהטן ב"סיאבוויי" (הרכבת התחתית) וירד מדרגות ועלה מדרגות, והלך למקומות שהי' צריך במנהטן, והכל **בלי מקל**.

ובלילה כשנכנס ל"יחידות" אצל אד"ש (כפי שכתבנו ע"י הפרטים בגליון שעבר, שאז הי' אד"ש מקבל "יחידות" את האורחים של החג למחרת באיסרו חג בערב, וביום שלמחרת הי' הולך ל"אואהל", אבל בשנים שאח"כ, באיסור חג הלך ל"אואהל" וקיבל יחידות למחרת).

לעילוי נשמת

הרבנית החשובה מרת **שרה אסתר** ע"ה

בת הרה"ח שלמה אהרן ז"ל

אשת הרה"ג הרה"ח ר' **משה** ז"ל – הרב **מ"ראש פינה**

נפטרה יום **ב' כ"ח ניסן ה'תשע"א**

יה"ר שתמליץ טוב בעד כל בני משפחתה להצלחה בכל העניינים בגשמיות וברוחניות ולרוות שפע נחת מכל יו"ח מתוך בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים ויקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם בקבלת פני מלך המשיח והגאולה השלמה מי"ד ממ"ש, נאו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!